

[Borgbjerg.]

medvirker til. Det er det, som det internationale Socialdemokrati, den internationale Arbejderbevægelse, søger at skabe den reelle Grundvold under. Vi overvurderer ingenlunde fra vor Side det, man kalder den borgerlige Fredsbevægelse, disse forskellige Fredskongresser, disse almindelige Sympatier, vi overvurderer dem ingenlunde og har aldrig gjort det, men vi vil heller ikke undervurdere dem. Vi vil ikke hævde os et Patent paa at være de eneste, der vil gennemføre Verdensfreden og Afrustningen. Vi er glade ved al Hjælp og Bistand fra alle Sider. Vi vil ikke med Haan og Spot, som Reaktionen gør daglig, se paa alle disse Bevægelser. Der kan ikke afholdes en Fredskongres eller vedtages en Fredsresolution, uden at man i den konservative, reaktionære Presse, til Dels ogsaa i Venstreblade, ser det skeptiske Smil og ser den arige Spot derover, i Stedet for at betragte det paa den rigtige Maade som et lille — lad være ret betydningsløst — Led, men dog alligevel et Led i disse store humanitære Bestræbelser for at faa Krigen udryddet og Freden gennemført. Jepsen Christensen siger netop — og det glæder mig saa meget, at en Venstremand fra den Side siger det, og det vilde glæde mig, hvis Venstres Ordfører her i Dag, det ærede Medlem Hr. Vanggaard, havde sagt noget lignende, men det er ganske vist ikke Ord, som er gængse eller gangbare eller særlig populære i de nationale Kredse, som det ærede Medlem særlig har valgt sig til Omgang. Dér foretrækker man, ogsaa i de Blade, der særlig støtter det ærede Medlem og hans Bestræbelser, dér foretrækker man Blaserthed og Skepsis og Haan og Spot overfor det, som i Dag foreligger til Vedtagelse i dette høje Ting — Jepsen Christensen siger:

„Jo færre forkyndende Skeptikere overfor dette Maal der findes i Verden, jo før vil det Maal naas, som den foreliggende Traktat har sat sig, nemlig at faa Folkenes Sind vendt mod Krig med den fordømmende Afsky, som den fortjener.“

Altsaa siger Landstingsmand Jepsen Christensen: Hver Artikel i „Nationaltidende“, hver Smaating, som en af „Berlingske Tidende“s halve Snes Ræsonnører — Hr. V. O. X., eller hvad de nu hedder —, som ikke er optaget af andet end at lægge Fredsbestræbelserne for Had eller gøre dem latterlige, enhver saadan skeptisk Forkyndelse i højtideligere eller lettere Form er en Modarbejdelse af Fredens Sag, er en Støtte af Krigstanken. Jo færre forkyndende Skeptikere overfor dette Maal vi har, des

hurtigere vil vi naa til Vejs Ende. Jeg beder Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Vanggaard, være klar over, at hvis han af Hjertet slutter sig til denne Traktat og med fuld Musik stemmer for den, naar vi nu skrider til Afstemning, saa vil det ogsaa være hans Pligt — thi ellers er han ikke i Overensstemmelse med Hr. Jepsen Christensen eller Aanden i denne Traktat — i de Kredse, hvor han færdes — og det er nationalt særdeles stærkt interesserede Kredse, ved jeg, selv om jeg i mange Tilfælde har Lyst til at sætte Ordet nationalt i Gaaseøjne — at imødegaa denne Skepsis overfor Fredsbestræbelserne, denne Skepsis, der fuldt bevidst bruges i Militarismens Tjeneste. Thi forsvinder denne Skepsis, saa bliver det svært at bekæmpe Antimilitarismen; begynder Menneskene først for Alvor at tro paa Fredens endelige Sejr, saa bliver det vanskeligt at opretholde de gamle, nedarvede Forestillinger om Krigen og Rustningerne og alt, hvad dertil hører.

Ja, Hr. Jepsen Christensen gaar videre. Han siger — i Modsætning til al den Tale, der lyder fra de Sider, jeg her har nævnt —, at netop denne Appel til de dybtgaaende Stemninger og Forestillinger i Folkenes Sind er Udtryk for sund Virkelighedssans. Ja, for sund Virkelighedssans — ellers plejer man at stemple det som Utopi, Romanik, forloren Idealisme, og jeg ved ikke hvad.

„Mulighederne for, at denne Opfattelse af Krigen kan vokse sig til at blive en afgørende Folkevillie i de forskellige Lande“, siger han sluttelig, „er i langt højere Grad til Stede i Nutiden, end den var, da man dannede den hellige Alliance. Folkenes Indflydelse paa Statsstyrelsen er langt mere vidtgaende nu end den Gang.“ Han er ikke blot Fredsven, men han er en god Demokrat, og han siger, at vi nu har langt mere Sandsynlighed end for hundrede Aar siden for at gennemføre disse store, nye Verdenstanker, nu er det Folkene, der regerer, og ikke Fyrsterne eller et lille, snævert Aristokrati.

Derfor, uden al Overvurdering, uden i nogen Maade at ville mindske vore Bestræbelser for gennem Arbejderklassens internationale Organisationer at skabe den solide Underbygning for disse nye Ideers endelige Sejr, hilser vi fra vor Side denne Traktat med Glæde og anbefaler af fuldt Hjerte at stemme for den. Og vi gør det saa meget mere, som det jo stedse er fastslaaet fra vor Side — jeg husker, at jeg i 1920, i Januar eller i Februar var det vist, da jeg var mit Partis Ordfører under Forhandlingerne om Beslutning om, at Danmark